

отъ този часъ още растреперанъ дребнѣйшѣ той гледаше него като исполинъ отъ двадесетъ лактіе, да хули и да кълне името му; струваше му ся че чуеше страшнѣйшѣ и грѣмливѣйшѣ неговѣ полскѣ гласъ да му напомня клетвѣтъ му... и отстъпничеството му... и наведемаше ся никомъ прѣдъ пламъкътъ на неумолимытъ му очи. Но все ся еще надѣеше че, може да му ся прѣбори сърдцето и да го смили колко годѣ като чуе отъ устата му всичкѣтъ истинѣ.

На утринѣтъ, като ся видѣ осамотенъ и нѣмаше никой около него, падна въ уныніе, и го обзе силно желаніе да види майка си, отиде при ней тамъ дѣто живѣеше тя на улицѣтъ Тегбугъ. Десетъ нѣтъ възлѣзва и слѣзва по слѣбжтъ. Ай послѣ потегли звѣнецѣтъ, като просякъ, и Иванъ, старѣйшѣ бащинъ му слуга, отвори вратата. И първо неможѣ да го познае; а послѣ ваго ся отстъпи единъ раскрачъ, дигна рѣцѣ къмъ небето и :

— Высшій Боже! ты ли си, пане Владиславе! казва му; но майка ти ще умре отъ радость, като ты види живѣ